

ZENOBIA CAMPRUBÍ
I ELS SECRETS DE CALA MONTJOI

FRANCESC GALÍ

Calligraf

**Zenobia Camprubí
i els secrets de cala Montjoi**

Francesc Galí

Edicions Cal·ligraf
Figueres, 2026

Primera edició — març de 2026

La publicació d'aquesta obra
ha rebut el suport de la
Diputació de Girona

Diputació de Girona

Publicació

Edicions Cal·ligraf, SL
Monturiol, 2, 1r 1a
17600 Figueres
Tel. (0034) 615 261 764
www.edicionscalligraf.com
info@edicionscalligraf.com

Disseny i maquetació

Plàcid Busquets

Impressió

DC Plus, Serveis Editorials

© de la il·lustració de portada

Dani Torrent

© del text

Francesc Galí Bohera

ISBN

979-13-991601-2-3

Dipòsit legal

GI 265-2026

© d'aquesta edició

Edicions Cal·ligraf, SL

*Queda rigorosament prohibida, sense
l'autorització per escrit dels titulars
del copyright, la reproducció parcial
o total d'aquesta obra per qualsevol
mitjà o procediment, incloent-
hi la reprografia i el tractament
informàtic. Les infraccions d'aquests
drets es troben sotmeses a les
sancions establertes a les lleis.*

Aquest llibre ha estat imprès en paper
procedent de boscos certificats
FSC® ben manejats i d'altres
fonts controlades.

Taula

PREFACI	11
INTRODUCCIÓ	15
PRIMERA PART: ZENOBIA	
Els Aymar	21
Zenobia Camprubí Aymar	33
Oriol Galí Camprubí	49
La carpeta rosa	59
Moguer	69
Francesc d'Assís Galí i Fabra	79
SEGONA PART: MONTJOI	
Casa Camprubí	99
Els <i>Llançanenc</i>	117
Els Pi, els Sunyer i els Pi-Sunyer	129
El Bulli	149
Montjoi de Dalt, Montjoi de Baix	165
Beth Galí Camprubí	177
EPÍLEG	185
ANNEX	
Àlbum de fotografies: Montjoi 1910	195
Arbres genealògics	199
BIBLIOGRAFIA	205

Prefaci

*Totes les famílies felices s'assemblen;
cada família infeliç ho és a la seva manera*

LEV TOLSTOI
Anna Karènina

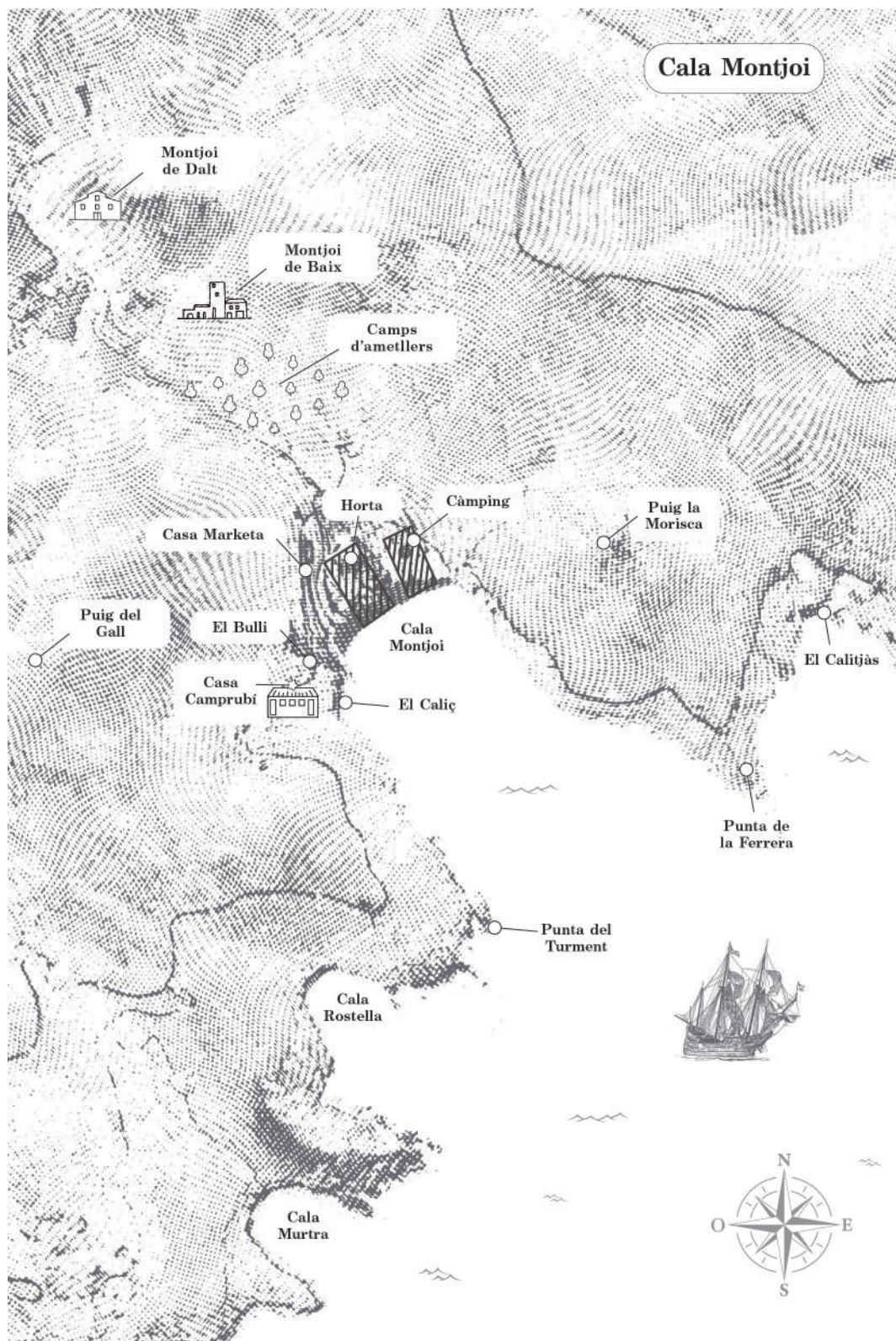
Aquest llibre és una història d'històries. Una nina russa. Uns mots encreuats. Un puzzle. Escrit en forma de crònica, cada capítol relata un fet, un personatge o una família que han mantingut alguna relació amb cala Montjoi de Roses, on la nostra família és propietària de Casa Camprubí des del 1885, coneguda popularment com Can Rubí.

Estructurat en dues parts, la primera se centra en la figura de Zenobia, que va ser copropietària de Casa Camprubí, i ens parla de la relació amb la seva família catalana, la seva tia i besàvia meva, l'Eugènia Darna Grau, i amb la cala Montjoi, on estiuejava. La segona, més centrada en la cala, descriu la història d'aquest indret salvatge, dels personatges que l'han anat habitant i dels seus secrets. Els capítols, pas a pas, van conformant el petit univers montjojà. Desfilen per les pàgines del llibre personatges tan coneguts com el premi Nobel de literatura Juan Ramón Jiménez, marit de Zenobia Camprubí, el millor cuiner del món Ferran Adrià, la família Pi-Sunyer,

el pintor Francesc d'Assís Galí o l'arquitecte de la Barcelona Olímpica, l'Oriol Bohigas. I d'altres no tan coneguts però igualment extraordinaris com el Quimet Corcoll del Montjoi de Baix, el Felip Berta del Montjoi de Dalt o el José Lozano.

Alguna força tel·lúrica deu tenir aquest indret perquè hagi sigut seu d'un dels primers monestirs visigòtics, niu de contrabandistes i la casa de la dona d'un premi Nobel, i encara més tard el lloc on un alemany i una txeca muntessin el que seria el millor restaurant del planeta.

Cala Montjoi

Introducció

Estimadíssima Zenobia,

Com pots imaginar ja fa temps que Montjoi ha deixat de ser un lloc, un territori, un espai o senzillament una cala. És alguna cosa més. Ara, al cap dels anys, és més una emoció, un record o potser ja, tan sols, un sentiment. Montjoi és el món en miniatura. Tot és allà. La platja gran, la platja petita i la Casa Camprubí col·locada magistralment al mig de totes dues. A la platja petita, te'n recordes, Zenobia?, hi ha la cova on els pescadors venien a refugiar-se els dies de tramuntana i ens donaven uns quants peixos. La meva mare els cuinava. Feia sopa amb farigola i ceba. Que n'era, de bona! I allà, al costat de la cova, hi ha la roca on la teva cosina Josefina, la meva àvia, sempre s'asseia a llegir *La Vanguardia* i a fer els mots encreuats. I quan es cansava anàvem al mar a fer una capbussada. Al migdia pujàvem a casa i dinàvem a la terrassa. De vegades musclos de les roques de la cala.

La terrassa és magnífica, quasi infinita. Es veu tot el nostre món. A la dreta, mirant al mar, la punta del

Turment, descarnada i coronada de pins, segueix tan misteriosa com sempre, Zenobia. I a l'esquerra, la punta de la Ferrera, on t'agradava anar remant amb la barca. Al darrere, s'alça impressionant el Norfeu, amb la torre al cim per observar els pirates. Als seus peus, la Llumenera, aquella platja on només es pot arribar amb barca i on fa uns anys, amb els pares, vam trobar una branca de corall tan vermell com la sang. També, darrere de la platja gran, es veu l'horta del teu oncle José, el *General*. Amb el pou, la figuera i els murs de pedra. M'assec a la vora de la terrassa mirant al mar i el meu pare em diu que m'aparti. Agafa la canya de pescar amb força, amb molta força, llança l'ham i el plom fins al mar. Que fort que és el pare! Sí... Zenobia, pesquem des de la terrassa!

Com ja saps, a l'estiu anem tot el dia descalços, només amb un banyador. Estic amb la Mireia i la Marta, les meves germanes. El Marçal naixerà molt més tard. Avui bufa tramuntana forta i segur que tindrem premi. Ens quedem assetjant a la platja petita. I de sobte, vola un matalàs groc de la platja gran. Cau al mar, i impulsat pel fort vent, s'allunya a gran velocitat. Ens posem en marxa. No podem perdre temps. Agafem el camí de ronda en direcció al Turment. Anem corrent tots tres. Tenim els penya-segats a un pam dels peus. Arribem a un racó de la Punta, on sempre s'aturen els matalassos i els flotadors que surten volant de la platja gran. I allà hi ha el premi, el matalàs groc. Baixem. El recuperem i el desinflen. Tornem a casa amb el trofeu.

No sé si t'ho va explicar la Josefina, Zenobia, però després de l'acte de generositat infinita que va tenir regalant la vostra part de les propietats de Montjoi a la

besàvia Eugènia quan va enviudar, la casa es va partir en dos. Com un cor. Mirant des de la terrassa a la muntanya, la part dreta se la va quedar la meva àvia Josefina Camprubí amb el seu marit Francesc Galí. La part esquerra se la va quedar la tia àvia Teresa Camprubí, germana de la Josefina, amb el seu marit Jordi, germà del Francesc. Dues germanes casades amb dos germans. Nosaltres tenim tres habitacions. La dels meus avis, la dels meus oncles Joseph i Judith i la dels meus pares. Ells en tenen quatre. La del Jordi i la Sílvia, la de l'Oriol i la Mary, la de la Beth i l'Enric i la dels meus oncles avis. El Jordi, l'Oriol i la Beth són germans. I després hi ha la més petita, la Carme. La quasi germana. Nosaltres no podem travessar la frontera imaginària que separa la terrassa. Sobretot, quan hi ha la meva tia àvia Teresa a l'altra banda. Els meus pares ens diuen que no hi parlem. Passa alguna cosa. No sé què és, però en passa alguna.

Fa una setmana vam anar a comprar verdura i mel a Montjoi de Dalt. Hi vam anar amb el meu oncle Oriol i la tieta Florita. Primer, com ja saps, passem pel mas de Montjoi de Baix. Amb la seva magnífica torre quadrada. Fem parada als ametllers per recollir mores i alguna ametlla. Pugem pel camí fins a Montjoi de Dalt i ens rep l'avi Berta. Xerrem amb ell. Li comprem enciams, bledes, pastanagues i mel. Baixem, tornem a passar per Montjoi de Baix i entrem a la nostra horta, que té una hectàrea *poco más o menos* i està tocant a la platja gran. De la casa de l'horta que tu vas conèixer, no en queda res. El meu avi Francesc i el seu germà van decidir tirar-la a terra perquè els pescadors no se la fessin seva i que no hi hagués una desgràcia, perquè estava en molt mal estat.

L'aigua s'ha acabat. Vull dir l'aigua de la cisterna. A Montjoi, com abans, no hi ha aigua corrent. La prenem del pou. Són les dues de la tarda i no tenim aigua per cuinar. Anem amb el meu pare i el meu avi a engegar el motor de benzina de la bomba, el tenim en una caseta a uns tres-cents metres de la casa. L'engeguem i anem corrent tots tres a posar-nos sota el sortidor de la cisterna. Quan s'omple cau un raig com un braç des d'una alçada d'uns deu metres. En cau aigua fresca i dolça, amb força, i ens dutxem tots tres. Som tres Francescs Galí a sota l'aigua!

Avui, la meva mare Sílvia i el meu pare Francis han anat amb la vespa a Roses, a fer encàrrecs. Ens han deixat sols. Estic amb la Mireia i la Marta i els meus cosins Samuel i Arola. Són els fills del Jordi i la Beth Galí. Els del costat. La tia Teresa no hi és i entrem a l'altra part de la Casa Camprubí. Fa un dia estrany i no hem baixat a la platja.

Marxem tots al bosc de pins que hi ha darrere de la casa i construïm una cabana. Ens emportem tovalloles i algun para-sol. També agafem galetes del rebost de la meva tia i passem el dia al nostre improvisat palau. Som feliços, Zenobia, a Montjoi!